

Miorița-baladă populară

Balada „Miorița” este o capodoperă a literaturii populare românești, „este cea mai frumoasă epopee pastorală din lume” după afirmația lui Alecu Russo, cel care a descoperit-o. Ea a fost publicată de Vasile Alecsandri în volumul „Poezii populare ale românilor” (1852).

Balada populară este o specie a genului epic, care prezintă o întâmplare din trecutul îndepărtat sub forma unei acțiuni simple, cu un număr mic de personaje, prezentate de obicei în antiteză și în care realul se împletește cu fabulosul.

Deși opera literară „Miorița” este o îmbinare ingenioasă de elemente epice, lirice și dramatice, ea aparține genului epic, având trăsăturile lui specifice.

Autorul anonim își exprimă indirect ideile și sentimentele prin intermediul acțiunii și al personajelor.

Întâmplările relatate sunt situate în timp și spațiu ca în orice operă epică. Acțiunea se petrece toamna, în momentul transumanței, într-un spațiu de o frumusețe neasemuită: „Pe-un picior de plai /Pe-o gură de rai”.

Chiar dacă unele dinte întâmplări sunt ipotetice, ele se constituie în subiect al unei opere literare. În **expozițiune** se prezintă locul și timpul acțiunii, precum și personajele-cei trei ciobani care vin din regiuni diferite.

Intriga cuprinde complotul urzit de ciobani și destăinuit de mioară stăpânului ei. Odată cu **desfășurarea acțiunii**, întâmplările trec din planul real într-un plan fantastic în care totul se află sub semnul eventualității. Balada se transformă într-un monolog liric prin care sunt exprimate dorințele testamentare. Ciobănașul o roagă pe miorița să-i îndeplinească ultimele dorințe: să fie îngropat de cei doi ciobani, să-i pună la cap fluierile dragi, să ascundă celorlalte oi moartea sa și să le-o înfățișeze ca pe o nuntă de proporții cosmice.

Punctul culminant-ca intensitate a sentimentelor-este apariția măicuței bătrâne care își caută fiul și, îndurerată, îi face un portret de o frumusețe neasemuită.

Deznodământul baladei lipsește în planul acțiunii, întrucât moartea ciobănașului este ipotetică, dar în planul valorilor morale și filozofice triumfă atitudinea de înțelegere superioară a sensurilor existenței.

„Miorița” este o baladă populară pastorală fiindcă narează evenimente dramatice din viața păstorilor.

Fiind o creație populară are caracter anonim, oral, colectiv și sincretic.

Balada are personaje puține. Unele sunt reale: cei trei ciobani și măicuța bătrână, altele sunt fabuloase: oița năzdrăvană.

În „Miorița” apare motivul animalului năzdrăvan care îl ajută pe erou, ilustrat prin procedee artistice specifice: personificarea și hiperbola.

„Miorița” are câteva particularități care o diferențiază de celelalte balade populare. Antiteza între personaje nu se mai realizează fiind înlocuită de zbuciumul sufletesc al eroului.

Absența deznodământului în planul acțiunii estompează lupta dintre bine și rău, specifică altor balade populare.

Epicul este însoțit de elemente lirice și dramatice care contribuie la exprimare unor sentimente ale personajelor aflate în situații-limită.

Având în vedere acest raport între epic, liric și dramatic se poate spune că „Miorița” este un adevărat poem filozofic despre atitudinea omului în fața morții.

Balada „Miorița” este o creație epică în versuri care respectă versificația specific populară: rimă împerecheată și monorimă, ritm trohaic și măsura versurilor de 5-6 silabe.

Miorița este o capodoperă a literaturii populare definitive pentru spiritualitatea românească.